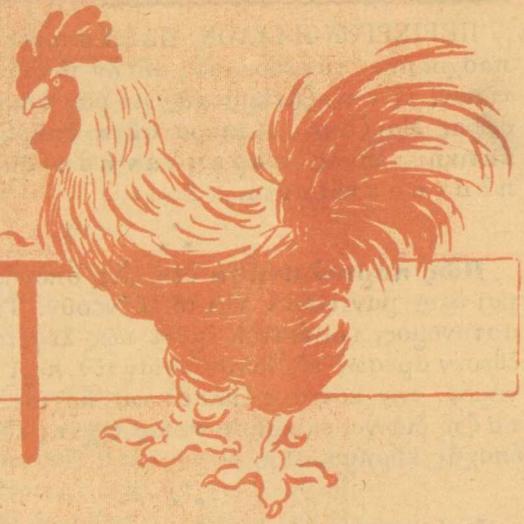

ΓΡΑΦΕΙΑ : 6 ΟΙΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΤΟ ΦΛΕΡΤ

ΙΔΙΟΥΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΠΕΤΕΙΝΟΣ

— Καθμένη ! τί άτυχη που ήσουνα να μην άρχισης το σταδιό σου με άστυνόμους και με άστυιάτρος ! Είδες τί τυχερή, που ήταν ή Πανδώρα ! Τί ρεκλάμα ! τή βγάλη εκατομμύρια !

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΕΡΤΟΝ ΜΑΛΛΟΝ, ΠΑΡΑ σπουδαίον ζήτημα άπασχολήσαν την έβδομάδα αυτήν τὸ δημόσιον και τὸν τύπον, εἶνε τὸ ζήτημα τῆς μιναῆς υπηρετηρίας Πανδώρας Μουζάκη. Ἡ μικρὰ αὐτὴ ὑπῆρξε πολὺ ἐκδικητικὴ. Μόλις παρεπλανήθη ἀμέσως παρεπλανήθη και αὐτή.

Πῶς παρεπλανήθη δὲν εἶνε σπουδαίον ζήτημα, και ὄλοι μαντεύουν και τὸ ἔννοουν. Τὴν εἶδε ἕνας ἀστυνόμος, και ἐπειδὴ ἔμαθε πῶς λέγεται Πανδώρα, ἔθεσεν ἀμέσως εἰς λειτουργίαν τὸν περὶ ἀρχαιοτήτων νόμον, τὴν κατέσχε διπλαδὴ και ἤρχισε νὰ τὴν ἔξετάζη διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ ποίας τέχνης εἶνε και ποίας ἐποχῆς εὐρημα...

Φαίνεται δὲ εἶτι ἡ ἀνευρεθεῖσα Πανδώρα—κατὰ τὴν Ἀρχαιολογικὴν ἐκτίμησιν πάντοτε τῆς Ἀστυνομίας—ἦτο τῆς ἐποχῆς τοῦ Πραξιτέλους, διότι ὁ ἔξεταστής τῆς ἐπεχειρήσεως νὰ δοκιμάσῃ ἐὰν ἠδύνατο νὰ πρᾶξη και τὸ τέλος, διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τοῦ γλύπτου τῆς. Διότι φαίνεται ὅτι ἦτο εἰδικὸς και εἰς τὴν γλυπτικὴν.

Ἐδῶ ὅμως ἤρχισε νὰ περιπλέκεται τὸ ζήτημα, διότι ἡ Πανδώρα ἀνεπαλύθη κατόπιν εἰ δὲν ἦτο ἀρχαιοτής, ἀλλὰ νεανίς και σφριγγῶσα μαλιστα, συνεπῶς λοιπὸν ἀντὶ ν' ἀποσταλῇ εἰς τὸ Μουσεῖον, ἐθεωρήθη καταλλήλοτερον νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς εὐλόγησιν τῶν γενεῶν και δὴ και τῶν μουσίων... τῆς Ἀστυνομίας.

Ἡ διαφορά ἐννοεῖται δὲν ἦτο πολὺ σπουδαία και ἀδίκως ἔγεινε τόσος λόγος. Διότι ἐὰν δὲν ἀπεστέλλετο εἰς τὸ Μουσεῖον, θὰ περιόρχετο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ κ. Καββα-Δία. Παραμείνασα δὲ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν εὐρέθη εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Διοσκούρων, οἱ ὅποιοι ὡς γράφομεν και ἀλλαχοῦ εἶχον γεννηθῇ ἀπὸ τὸν Καββα-Δία. Ἐπομένως δὲν ὑπάρχει μεγάλη διαφορά συγγενείας.

Ἄλλ' αἱ περιπέτειαι τῆς νεαρᾶς Πανδώρας δὲν περιωρίθησαν μόνον εἰς τὸν Ὀλυμπον, ἀφοῦ δὲ ἐγνώσθη ὅτι δὲν ἦτο ἀρχαιοτής παρεδόθη πρὸς ἐπιθεώρησιν ὄχι εἰς τοὺς ἀρχαιολόγους πλέον, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀστυιάτρους, οἱ ὅποιοι και τὴν ἀπέστειλαν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον. Οἱ κ.κ. Ἀστυιάτροι πληροφοροῦμεθα ὅτι διὰ τοῦτο θὰ παρασημοφορηθῶσιν ἀπὸ τὴν γαλλικὴν Κυβέρνησιν, διότι δὲν ἐπιτρέπεται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐν Ἑλλάδι νὰ ὑψίστανται γὰ ἀλλοκᾶ πάθη.

Τὰ λοιπὰ τὰ γνωρίζομεν. Ἡ Πανδώρα ἦτο ὑγιὲς και κόρη. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ζήτημα τῆς παρθενης τῆς ἦτο πολὺ σκοτεινὸν, ἡ ἀστυνομία ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ τὴν ἀποστείλῃ εἰς τὸ Ἀερίοφωσ διὰ νὰ... διαφωτισθῇ τὸ ζήτημα τὸ ταχύτερον !...

Τὸ ζήτημα τοῦτο λοιπὸν ἐκράτησεν εἰς μεγάλην συγκίνησιν το ἑλληνικὸν δημόσιον, καθὼς και τὸ

δημόσιον τοῦ Ἀερίοφωτος και τῶν περιχώρων. Ἀλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον ἐπεξετάθη και εἰς τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους, πληροφοροῦμεθα δὲ ὅτι ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ὑπεβλήθησαν διάφοροι αἰτήσεις εἰς τὴν Νομαρχίαν, ζητοῦσαι τὸν τίτλον τῆς Πανδώρας δι' ἐφημερίδας και περιοδικά, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι εἰς τὴν Πανδώραν προσφέρονται δωρεὰν διὰ συνεργασίαν ὄλοι οἱ ἰσχυρότεροι κάλαμοι τῆς συγχρόνου φιλολογίας.

Οἱ τίτλοι ποῦ ζητοῦνται ἀπὸ τὴν Νομαρχίαν εἶνε οἱ ἑξῆς :

« Ἡ Νεαρὰ Πανδώρα » - « Τὸ Πανδωράκι μας » - « Ἡ Πανδωρίτσα μας » - « Ἡ Δώρα μας » - « Ἡ Δεκατετραετής Πανδώρα » - « Ἡ Παρθένος Πανδώρα » - « Ἡ μὴ παρθένος Πανδώρα ». Εἶνε δὲ και εἰς τίτλος μακρότερα τὸν ὅποῖον εἶδομεν, δὲν ἠμποροῦμεν δὲ ν' ἀποφύγωμεν τὸν πειρασμὸν και νὰ μὴ τὸν ἀναγράψωμεν :

« ΠΑΝΔΩΡΑ » ἐμνηνιαῖον περιδικὸν, μὲ ἠποικίαν ὕλην. (τῇ πολυτίμῳ συνεργασίᾳ τῶν κ.κ. ἀστυιάτρων). Ἐκδιδόμενον εἰς ταχυπιστηρίον. Λειτουργοῦν δι' ἀερίοφωτος και ὑπὸ τὴν ἡγέσει τῆς Ἀστυνομίας.

Τὸ Περιοδικὸν αὐτὸ ὅπως ἐννοεῖται, θὰ εἶνε μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του και θὰ κυκλοφορήσῃ πολὺ. Ὡς πληροφοροῦμεθα θ' ἀναλαμβάνῃ τὰς δημοσιεύσεις ὄλων τῶν σιφυλιολόγων μετὰ σχημάτων. Θὰ περιέχῃ δὲ ὕλην, διὰ δεσποινίδας ὑπᾶνδρους, μάλιστα δὲ και δι' ἐπίθους ἀκόμη. Ἐπίσης δὲ δι' αὐτοῦ θ' ἀγγελιοῦν και ὄλοι αἱ μυστικαὶ ιδιότητες τῶν καταποτίων τοῦ Πηγῆ: οἷον ἅπῳς μία εἰς τὴν Ἀλγερίαν μὲ ἕνα καταπότιον ἔκαμε τρία ἀρσενικά μαζύ, ἅπῳς ἐπαρηγορήθη εἰς τὸ Φάληρον μία χήρα μόνον μὲ ἕνα κουτί... κλπ. κλπ. Εἰς τὴν συναδελφὸν λοιπὸν εὐχόμεθα ὀλοψύχως τὴν προκοπὴν .. τοῦ « κόρτε ».

Τὴν συζήτησιν μάλιστα ἐπέτεινε και ἡ ἀξιοθεῖσα ζέστη κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἡ ὁποία ἦτο τόσον ἀνυπόφορος, ὥστε ὁ ποιητὴς τοῦ « Φλέρτ » διαμαρτύρεται αὐτὴν τὴν φθῶν δριμύτατα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ και κατὰ τῆς φωτιᾶς τῆς καρδίας του. Καὶ ἰδοὺ τί μᾶς γράφει :

Μ' ἀπὸ τῆ ζέστη τούρανοῦ ποῦ μοῦ νερούλιασε τὸ νοῦ τί ἀγαπάτε νὰ σᾶς πῶ ;
Γιατὶ κι' ἐκεῖνη π' ἀγαπῶ μοῦ ἀνοῖξε μὲ μιὰ ματιὰ κι' ἄλλη στὰ στήθεια μου φωτιὰ
Και οὔτε πιδ τῆς θάλασσας τάγερὶ τὸ δροσάτο οὔτε τάγερὶ τοῦ βουνοῦ
δροσιὰ μοῦ φέρνουνε στὸ νοῦ,
γιατὶ μ' ἔξωσαν δυὸ φωτιές, μιὰ πάνω και μιὰ κάτω !

Ἄχ ! κι' ἐκεῖ ποῦ κατεβαίπω και τὴν βλέπω τὴν τρελλή, ποῦ τὸ κύμα τάφρισμένο τὴ κορμάκι τῆς φιλεῖ ὅταν στὴν ἀκρογαλιὰ ἔρχεται μ' ἐπιμονὴ θέλω ἔτσι νὰ χυμῆξω και τὸ κύμα νὰ ρουφήξω

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ...

και ἄς μοῦ γίνῃ ἡ κοιλιὰ και πλωτὴ δεξαμενὴ,
νᾶρχωνται τορπιλλοβόλα και νὰ μένουν ἕνα χρόνον κι' ὅπου τρύπα νὰ βουλώνω.

Και στὴν Κηφισσιὰ πηγαίνω ποῦ φιλοξενοῦν οἱ κῆποι κάθε ζεῦγος ταιριασμένο ποῦ κι' ὁ τριτος δὲν τοῦ λείπει.
κι' ὄλες πήρανε μπαστούνια, νὰ κρατοῦν στὸ χέρι κάτι ποῦ μοῦ σήκωσαν τὸ νοῦν.
κι' ἡ Φιθὴ ἡ πισπιρίγκα. κι' ἡ Μιμήκα ἡ δροσάτη τὸν ἀέρα κοπανοῦν.

Και τὰ τζάκια τὰ μεγάλα στὴ ρωμαντικὴ Πεντέλη ὄλο ζοῦνε γάλα-μέλι
μὰ κολλοῦν στὸ μέλι μυῖγες, ὅπου φαίνονται... στὸ [γάλα!...]

ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΕΣ

(Ἀπὸ τὰς Ἑθεσινὰς Διπλωματικὰς Ἐξετάσεις)

Δειλὴ και νιροπαλὴ ἡ κάθε μία στὴν ἐπιροπὴ προσέρχεται μὲ χάρη μὲ μόνη στὴν καρδιὰ ἐπιθυμία τὸ ἀγαπητὸ τῆς δίπλωμα νὰ πάρῃ.

Μ' ἂν τῆχη και τὴν ἐπλασε ἡ φύσι μὲ λάθη εἰς τὸ μῦθρον κ' εἰς τὸ σῶμα καλλίτερα τοὺς κόπους νὰ ἀφήσῃ και ἄς μείνῃ στὸ θρανίον τῆς ἀκόμα.

Ἡ καλλονὴ κ' εἰδὼ θὲ νὰ νικήσῃ γιὰτ' οἱ δασκάλοι ἔχουν καρδιὰ στὰ στήθεια κανεὶς σας δὲ ποσὼς μὴν ἀπορήσῃ ἂν τῆχη και δὲν ποῦνε τὴν ἀλήθεια.

ΚΗΦΙΣΣΙΩΤΙΚΟ

(Ἀρνούδῳ ἑκέρτῃ)

Ἡ πρόδος στὴ Κηφισσιὰ ἐπῆρε δρόμο πάλι και ἀρνούδῳ ἐγίνηκε ἡ κάθε μιὰ κυρία μὲ τὸν κομψὸ τῆς παναμὰ ἀπάνω στὸ κεφάλι και μὲ τὸ μπαστουνακι τῆς γυρίζει στὴν πλατεία.

Κ' οἱ κύριοι πλησίον των στὰ δένδρα, στὰ φυλλάματα προσφέρουν τὴν λατρείαν των σὺν τῶν τρανοῖ ἱππόται και τὰ μπαστούνια χάνονται κεῖ πέρα πότε πότε γιὰτὶ κάπου τὰ χάνουνε, βαθεῖα τὰ θεοκόμματα.
ENFANT GATE

ΔΔΣΚΑΔΙΚΟ

(Μετὰ τὰς ἐξετάσεις).

Ὀνέτι ἐξετάσεων ὑφίσταται σχολειακῶν ὁ σῖλος και ἡ ἄμυνα ἀνόγη δ' ἀναπόδραστος παρίσταται τὰ βύσανα τὰ σὰ τὴ ἐννεαμηνα αἰσίως λήξαι.

Ἀάθον τῶν πικριῶν και ἀναμνήσθητι ἐπέραστος εἶτ' εἰσαι διδασκάλισσα Ὅθεν ἀγκάλαις ταῖς ἐμαῖς ἀφίθητι ἔρῶσα φλογερῶς και ἔκφρων μίγισσα πικρίας πιῖξαι
ΣΥΜΕΩΝ ΚΟΥΡΟΥΝΗΣ

Θεὲ μου ! τί ζέστη, τί κακὸ, τί φλόγα, τί καμίνι δλόκληρ' ἡ πρωτεύουσα ἀνάβει και φλογίζεται και μόνον μὲ τὸ σάβρακο καθένος μας θὰ μείνῃ νὰ τρέχει εἰς τὸ Φάληρον λιγάνι νὰ δροσίζεται.

Και μπαίνουν εἰς ἐνέργειαν τὰ λαϊκά, τὰ κόρρα, ἡ σοῦστες, τὰ ποδήλατα, τ' ἀμάξια, τὰ λονιὰ φεύγει καθεὶς ἔξω φρενῶν και πάει μὲ λαχτᾶρα τρέχει νὰ βρῇ νερό, δροσιὰ, γιὰ νὰ σταθῇ κοντὰ.

Και μέσα εἰς τὰ λαϊκά, τί κόσμος και τί νῆλα στρυμόνονται ἀδελφικῶς ἀμφοτέρω τὰ φύλλα, βλέπεις κομμάτια δροσερὰ κυράδες και μωρέλια δούλες, παιδιὰ και μόρηδες και χάχανα και γέλοια.

Βλέπεις καλάθια, δέματα, μπουρνούτζια και σεντόνια και φλέρτ και φλέρτ ἀλύπητο, τοιμπιές, φιλιὰ, σφιξίματα δουλιές χεριῶν, δουλιές ποδιῶν ποῦ γίνονται αἰῶνια λάθη ἐπίτηδες φτιαστὰ και γέλοια και στρωξίματα.

Και φθάνει εἰς τὸ Φάληρον ὁ κόσμος μουσκεμμένος γεμάτος ἀπὸ ἔρωτα, φωτιὰ και θυρασία πετᾷ τὸ κάθε ρούχο του και πέφτει ἐσπευσμένως κι' ἄρχιζονε οἱ γυμνικοὶ ἐκεῖ στὴν παραλία.

Και βλέπεις σώματα γυμνὰ και σώματα μὲ χάρη και βλέπεις στήθη και κορμιά ὅπου ἀνάβει ὄλος ἀλλ' ὅμως ἔμφανίζονται και τινες μπακαλιάρου και μερικὰ κεράσματα ποῦ ἀφῆσεν ὁ στόλος.

Και πέρα πέρα φαίνεται ἐκεῖ ἡ Ταραντέλλα ἀπὸ κομμάτια ζηλευτὰ, ἀπὸ κομμάτια τρέλλα, ἐνεθρονίσθη μὲ χαρὰ ἐκεῖ κοντὰ στὰ κύματα και ἀναμῆνοντ' ἔρωτες και φλόγες και αἰσθήματα.

Και τρέχει ὁ κόσμος ὁ πολὺς, γιὰ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ και ἀρχισαν τὰ θύματα νὰ φαίνωντ' ἀπὸ τώρα κοντὰ σ' αὐτὴν και τρανσπαρὰν ἔρωτα γὰ θουμάση. Ἀλλὰ πῶς σᾶς ἐφάνηκε κι' ἐκεῖνη ἡ Πανδώρα;

Πῶ ἤθελε τὸν τίμιον σ' ἀληθινὰ νὰ κἀνῃ μὰ ὁ κύριος ὁ Γραμματεὺς. ὁ τῆς Ἀστυνομίας ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος, πολὺ αἰσθηματίας δικαίως, δικαιοῦτατα, ἀγρίως ἔξεμάνῃ.

Σᾶν εἶδε πῶς δὲν ἤθελε ἐκεῖνη ἡ ἀθλία νὰ πέσῃ σέ. . . μετάνοια του μὲ ζέσι και μὲ νάζι σᾶν εἶδε πῶς εὐρίσκειτο ἐν ἠθικῇ σκοτιᾷ τὴν ἔστειλε νὰ φωτισθῇ λιγάνι εἰς τὸ Γκάξι.

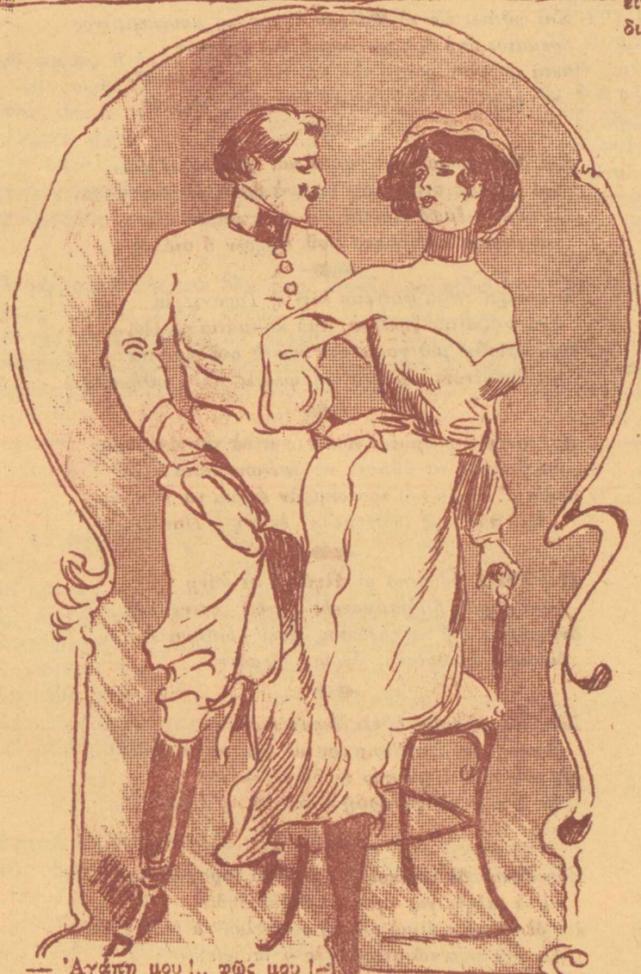
Ἐδρέθησαν δὲ μερικοὶ, μ' αὐτὸ νὰ ταραχοῦνε και νὰ μιλάνε γιὰ τιμὴ και ἄλλες ἀηδίες και δὲν γυρίζουν μὰ στιγμὴ οἱ ἄθλιοι γὰ ἰδοῦνε πῶς εἶνε φυσικώτατες αἰτιές ἡ ἱστορίες.

Ἐιοῦτα βλέπων και ἐγὼ, τὰ χεράκια μου σηκάνω και στριφογίτας τὸ βλέμμα μου και κάτω και ἐπάνω τὸ Κράσιον τὸ δ' ἑλικο μὲ λίσσα φασκελόνω ποῦ τρέφει μὲ τὸ αἷμα του τὸν κάθε τσαρλατάνω.

(Έκθεσις ἀρχαιολόγων)

—Οἱ ὑποφαινόμενοι ἀρχαιολόγοι, συνελθόντες εἰς Συμβούλιον καὶ ἐξετάσαντες τὴν πυξίδα τῆς Πανδώρας, τὴν ἀνευρεθείσαν διὰ τῶν ἀστυνομικῶν ἀνασκαφῶν, ἀποφαινόμεθα ὅτι εὐρομεν ἕλα τὰ κἀτωθὶ εἶδη π.λ. ἡ ρ. ἢ καὶ ἀνέπαφα. Ἐπειδὴ ὁμοίως εἰς μερικὰ μέρη τοῦ ζήτημα εἶνε κάπως σκοτεινόν, παρακαλοῦμεν νὰ φωτισθῇ ὀλίγον διὰ τοῦ..... Ἀερίοφωτος!

— Ἀγάπη μου!.. φῶς μου!..
 — Φῶς μου!.. τί λέτε, κύριε Ἀστυίατρε; Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί φῶς εἶμαι.
 — Γιατί;
 — Ξεύρω κι' ἐγώ; μπορεί καὶ νὰ νομίζητε πῶς εἶμαι ἀερίοφωτος...

(Δελτίον Ἀστυίατρικόν)

Τοια δὴ Πανδῶρ' ἀτημέλητος οὐσα μοίραν τε τύχην τε σχοῦσα φρικτὴν, ἀστυίατρων κ' λινθῶν ἀγριεύσαντα μοῦσα εὐρον ἅς ἔχουσαν πυξίδ' ἀγοικτὴν!..
 (Πίνδαρος)

(Στὴν καμπίνα)

— Βρὲ ζῶν! τί κάνει αὐτοῦ; νὰ μὲ σκεπάσῃς θέλεις; Τρελλὴ εἶσαι; καὶ δὲν βλέπεις ἐκεῖ πέρα τοῦ μὲ κυττάζου μὲ τὰ γυαλιὰ.

Σ' ΑΥΤΗ

(Τραγουδάκι)

Ἐκεῖ μὲς' στὸ λουτρό, ποῦ σ' ἀγναντεύω, κορμίτι μου γλυκὸ μελαχροινό, γιὰ νὰ μὲ νοιώσῃς πόσο σὲ λατρεύω καὶ πόσο σὲ μισῶ καὶ σὲ πονῶ, δὲν θέλω νὰ σὲ ἴδω νεκρό, πνιγμένο, δὲν θέλω νὰ μαζέψω τὰ κομμάτια σου. πάλι γιὰ σὲ τὰ μάτια μου νὰ κλαίνε· μὰ 'κεῖ ποῦ ἀνεβαίνεις μὲ τὸ τραῖνο, θέλω νὰ πέσῃ κάρβουνο στὰ μάτια σου γιὰ νὰ καοῦν—νὰ παύσουν νὰ μὲ καίνε!...

(Στὸ μπάνιο).

Κάθε καλοκαίρι βγαίνει καὶ στὴ θάλασσα πηγαίνει, καὶ φιλεῖ... τ' ἀβρά της κέλλι· κάθε κῶμα ἐλαφρό, κ' εἶν' ἡ μιὰ δροσιὰ στὴν ἀλλοκί· ὁ ἀφρὸς στὸν ἄλλο ἀφρὸ!

ΕΚΕΙΝΟΣ. Τί θαυμάσια αὐτὰ τὰ λαρνιόν! σοῦ φερνοῦν τὰς οὐρανίους σφαίρας τόσο κοντὰ ποῦ νομίζεις πῶς εἶσαι δὰ νὰ κάνῃς, θὰ τῆς πιάσῃς.
 ΕΚΕΙΝΗ. Τί ἐλεεινὰ αὐτὰ τὰ λαρνιόν... Νὰ σὲ πηγαίνουν τόσο κοντὰ καὶ ὁμοίως... νὰ μὴ τὰ αἰσθάνεσαι καθόλου!...

Το Διηγηματάκι Μας

Η ΠΑΝΔΩΡΑ

(Από την Έλληνική Μυθολογία)

Όταν οι θεοί έπλασαν τον κόσμο και κατόπιν έπηγαν εις τον Όλυμπον και ήρχισαν το ζεύκι, ο Ζεύς, ως γνωστόν, ένυμφεύθη την Ήραν, μίαν πολύ σοβαράν κυρία ή οποία δεν έννοούσε να του συγχωρήση καμμίαν γεροντικήν παρεκτροπήν.

Αλλά τουτο, έννοείται, δεν έκαμνε καμμίαν έντύπωσιν εις τον Δία, διότι είχε κατορθώση να μεταμορφώνεται εις όλων των ειδών τα ζώα, και να διασκεδάη με τας διαφόρους κυρίας της γης, χωρίς ή Ήρα να μανθάνη τας παρεκτροπάς Του, παρά πάντοτε κατόπιν της έορτής.

Αυτό εξηκολούθει επί πολλόν καιρόν, μέχρις οτου τέλος ο Ζεύς έγλήτησε όλα τα ώραιότερα κομμάτια της γης με τα κάλλη των τα θανάμσια.

Ανεξήγητος λοιπόν νεώτερα είδη καλλονής, αλλά δεν εύρισκε.

Και άφου άηλιπίζετο κατέφυγε πάλιν εις την Ήραν, ή οποία διά να τον εύχαριστή, και να τον κάμνη να μην τρέχη πλέον εις τας διαφόρους παρθένους, είχε έφεύρη μίαν ώραιάν μέθοδον.

Μεταξόν των θεαινών δπήρχε και μία γορά μαμμή—διότι έπειτα από τόσες γέννες που ένίνοντο εις τον Όλυμπον, ή μαμμή δεν έπρεπε να λείπη—ονομαζομένη Ειλειθία.

Μίαν ήμέραν λοιπόν ή Ήρα, κιτυπή την θύραν της μαμμής, ή οποία έφερε έξωθεν μίαν πλάκα με την εξής παράδοξον έπιγραφήν:

ΚΥΡΙΑ ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ

»Μαία της Α. Θεϊκής Μεγαλειότητος. Διπλωματούχος. Γεννήματα — Επιθεωρήσεις — Συμβουλαί και Έπισκευαί παρθενικών ύμένων».

«Τιμαί Ωρισμένοι και προπληρωτέαι.»

Εις το άκουσμα του κρότου, ή θειά Ειλειθία εξήλθε και ήνοιξε.

— Μπα! πώς ήταν και τουτο, να με τιμήση ή Μεγαλειότης σου; ειπε προς την Ήραν.

— Είμεθα μόνοι θειά μαμμή; ήρώτησεν ή Θεά.

— Μάλιστα κυρά μου και βασιλισσά μου. Μόνοι έντελώς.

Η Ήρα εισήλθε και ώδηγήθη εις ένα θάλαμον, οι τοίχοι του οποίου ήσαν σκεπασμένοι από διάφορα κλύσματα και όλα τα χρεώδη.

— Κυρά μαμμή, ειπεν ή Θεά με σοβαρόν ύφος, ή Μεγαλειότης του δεν ύποφέρεται πλέον

— Γιατί Κυρά μου, τί κάνει;

— Τι κάνει λέει; και τί δεν κάνει; δεν έχει άφήση θηλυκό για θηλυκό, έγήςρασε και του γουσταρόν τώρα όλο και κορίσια.

— Και δεν έρχεται...

— Στη χάση και στη φέξη.

Η μαμμή έμειδισε με ποιηρίαν και ύπέλαβε:

— Α θέλει κορίτσια λοιπόν ο άφέντης μας; Έννοιά σου και αυτό θα το έχη.

Και κύρσασα επρόφερεν εις το ούς της Ήρας μερικās λέξεις

Οι όφθαλμοί της Θεάς άπήστραψαν.

— Αλήθεια, θειά μαμμή; άνέκραξεν. Είπε δυνατόν να γίνη αυτό; Θα ζαναγίνω λοιπόν παρθένος;

— Μόνον μιá φορά; Κάθε πρωί θα ζυπνάς κορίτσι. Πάρε αυτή τη συνταγή και να πηγαίνης να λούζεσαι εις τα λουτρά της Κνίδου.

Τα λουτρά εκείνα ήσαν της μόδας τότε όπως σήμερα της Αιδιψούς.

Η Ήρα ήδχορίσθησε την μαμμή της και άφου ήτο θεά, δεν έχασε πολλήν ώραν διά να εκτελέση την οδηγίαν...

Έν τούτοις ο Ζεύς έπληγίτεν από την στενοχωρίαν και από την άβαν. με το να μην εύρίσκη πλέον παρθένους εις την γήν, άφου δεν είχε άφήση καμμίαν πλέον.

Προσκαλεί λοιπόν τον Έρμη και του λέγει:

— Βρε παιδί μου, Έρμη, ού πού είσαι τόσο καπάτσος, δεν μπορείς να μου βρής έτσι κανένα σχέδιον...

Και του εξήγησε τι ήθελε.

Ο Έρμης έσκέφθη και τέλος άπήντησε μετά χαράς.

— Το βρήκα, μπαμπά! άνέκραξε.

— Τι βρήκες;

— Το σχέδιο.

— Πρόσεξε μην ήνε κανένα σχέδιο σαν τού κέρ Μηνά και μάς τα φιάσης και ού Κουλοβάριατα.

— Α μπα, τώρα ο άκούσης. Να πιάσης μιá μικρούλα που να έχη ένα κουτί, και αυτό το κουτί να είνε γεμάτο με όλες της εύμορφες του κόσμου. Όπου λοιπόν σπέρνει αυτή εύμορφές, να πηγαίνης εσύ, πατέρα, και να θερίζης.

— Μωρέ κολλά λές, γυιέ μου αυτό πρέπει να κάμω.

Κοι ο Ζεύς έμπήκε άμέσως εις την κουζίνα του Όλύμπου, έπηρε ένα κομμάτι κρέας και έπλασε μίαν κοπέλαν έως 14 ετών, με ένα κουτί εις τα χέρια γεμάτο εύμορφές.

— Και τώρα πώς να την βγάλουμε αυτήν τη μαίμου; ήρώτησε τον Έρμη.

— Βγάλε τη... Πανδώρα.

— Ωραία. Αμε στο κολό, γυιέ μου, δεν θέλω τίποτε άλλο. Έρχαριστώ.

Ο Ζεύς έμεινε μόνος, με την μικράν Πανδώραν...

Κατά την ώραν εκείνη ή Ήρα μετέβαινε εις την κουζίνα να έπιθεωρήση το φαγητόν. Ίδοϋσα δε τον Δία να εξέρχεται με το κρέας στα χέρια, έπαροξενεύθη.

— Πού το πάει αυτός το μπιφτέκι άψητο; ειπε καθ' εαυτήν περιέργως.

Και κρυφθείσα όπισθεν ενός παραπετάσματος είδε όλην την σκηνήν της δημιουργίας της μικράς Πανδώρας.

Ο Ζεύς, χωρίς να έχη ιδέαν δι κατεσκοπεύετο, έσυρε την Πανδώραν μέχρι των γονάτων του.

— Μπα, έσκέφθη. Και γιατί τώρα να τρέχω να γυρεύω άλλες, άφου αυτό το μπιφτεκάκι είνε τόσο τρυφερό. Ύστερα βλέπουμε για της άλλες.

Και συνέλαβε και αυτός ένα σχέδιον. Έπειδή όμως έφοβετό την Ήραν, ειπεν εις την Πανδώραν:

— Να σοϋ πώ μικρούλα' εσύ θα πās να κοιμηθής τώρα εις το κελλάρι. Και την νύκτα θα έλθω εις τας δώδεκα να μιλήσομε. Κάτι θέλω να σοϋ ειπώ.

Και έστειλε την Πανδώραν εις το κελλάρι θωπεύσων την τρυφεράν παρειάν της.

— Α, παληάνθη...παληοθέ! ειπεν ή Ήρα. Έννοιά σου' τη νύχτα ε; καλά εγώ θα σοϋ δείξω, μουρντάρη.

Φεύγει λοιπόν ταχέως και προσκαλεί τους Διοσκούρους.

— Ακούστε, λέει ο πατέρας σας έμουρλάθη με ένα βρωμόμικρο που έπλασε. Κάμετέ μου λοιπόν την χάριν να την πάρετε αυτήν την μικρά, και να την φυλάξετε εις την Αστυνομίαν.

— Εδχορίστος, ειπον οι Διοσκουροι.

— Οδηγηθέντες δε από την Ήραν, παραλαμβάνουν την Πανδώραν κλαίονσαν και την οδηγούν...εις την Αστυνομίαν.

Την νύκτα ή Ήρα, ώρα δώδεκα άκριβώς, λαμβάνει την μορφήν της Πανδώρας και χώνεται εις το κελλάρι, ταυτοχρόνως δε κρούεται ή θύρα.

— Ποίος είνε; έρωτά ή Πανδώρα (Ήρα).

— Εγώ, ο Ζεύς' άνοιξε Πανδώρακι μου.

ΦΛΕΡΤ ΘΕΑΤΡΑ

= 11—18 Ίουλίου =

Η πλαστή Πανδώρα ήνοιξε την θύραν και την άγκάλμη της, και ο Ζεύς διεσκέδασε έως εις χαράγματα.

— Άδριον, ειπεν άπερχόμενος, θα είσαι εις το ίδιο μέρος, πουλάκι μου.

Την επομένην πρωί-πρωί ή Ήρα έπευσε εις τα λουτρά και άνέκρησε την παρθειαν της, την δε νύκτα ο Ζεύς εξεπλάγη δά την ιδιότητα αυτήν της νεάνιδος.

Τούτο επανελήφθη εικοσάκις και εικοσάκις ή Πανδώρα (Ήρα) εξημερώνετο παρθένος!

Την εικοστήν ήμέραν όμως, όπως ο Ζεύς εκάθητο με ταξόν των άλλων θεών. Έξαίφνης άκούει κραυγάς και κλαυθμούς, ή δε Πανδώρα τρέχει και πλττει εις τους πόδας του.

— Μπαμπά, λέγει. αυτοί οι γνιοί σου οι Διοσκουροι... Άλλ' οι λυγμοί διέκοψαν την φράσιν.

— Τι λές; Να καλέσετε τους Αστυάτρους ανακράξει ο Ζεύς, και να γίνη εκθεσις.

Πράγματι λοιπόν οι Αστυάτροι επιδεωροϋν την Πανδώραν και δεν την εύρίσκουν κόρη, έγχειρίζουν δε την εκθεσιν εις τον Δία.

— Δεν είνε δυνατόν, λέγει. Αυτή έν τούτοις πρέπει να ήνε κόρη.

Την πρωίαν γίνεται άλλη επιδεώρησις εις την Πανδώραν και εύρίσκειται κόρη. Ήτο ή Ήρα!

Και τοιοντοτρόπως τόσον εμπειδεύθησαν τα πράγματα, ώστε οϋτε οι Διοσκουροι είχαν άδικον, οϋτε οι Αστυάτροι, οϋτε ο Ζεύς οϋτε ή Πανδώρα.

— Ποίος λοιπόν;

Ζητήσατε την Ήραν.. από το σιτάρι!

Ο ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΨΑΛΤΗΣ

ΤΟΥ Κ' ΦΡΕΝ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΠΑΝΔΩΡΑ...

ΓΚΡΑΦ και ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

ΓΚΡΑΦ. Οϋφ βε' άδερφέ, γιά μιá κοινή γυναικα να' μιλούνε, και τόσος θόρυβος πολός να γίνεται γι' αυτή!.. Να γράφουν έρθρα κύρια, και στήλες να σιραφούνε έφημερίδων!.. Δίκτυλος τρανός θα την κρατή!..

ΖΟΥΑΝ. Όχι μωρέ δεν είν' κοινή...—Μά τότε πώς την' ρίξαν στο λουμοκαθαρήριο γιά να καθαριστή!..

— Κάτι σπαθάνοι, φίλε μου, μάς λένε πώς την πνίξαν γι'α' ή φωτχιά δεν ήθελε σαυτούς γιά να σταθή!..

— Τι λές μωρέ;.. δεν είν' κοινή;..— Όχι είνε κόρη πρώτης.

— Μά τότε ή εξέταση ή τρανογιατρική; πώς την επιστοποίησε... τί τρέχει...σε καλό της.. Κι' αυτή μερίδιο ζηταγε;.. Δουλειά πολή κακή!..

— Σέρω κι' εγώ... Έσόν τί λές;..—Τά λογικά μου χάνω μέσα σε μιá πρωτεύουσα πώς τέτοια ξαφνικά!.. των κουβεντιών το πατριού όλων αυτών άπάνω βδομάδες ξεφουρνίζετο με χίλια άλλα καλά..

— Κ' ύστερα τί απέγινε;..—Σεπέταξ' ή αλήθεια... Σεπέταξε και βρέθηκε κορίτσι...και τρανό..

— Μά τότε πώς τα λέγανε;..—Τους έγινε συνήθεια άντι να κλειούν, ν' άνοίγουνε του δρόμου το στενό..

— Και νόμοι που φυλάτουνε;..—Οϋ.. νόμοι..δεν βαρύνεσαι γυρεύεις το ρωμαίικο νάλλάξη ταχτική;.. όπως τους μάθαν φέρονται και μην το συλλογέσαι!..

— Θε να να την πάθουν άσχημα, και θάνε ξαφνική!..

— Βλεπώμαστε πολή καλά.. κι' αν θες γιά να τα ποϋμε, τώρα ματτά τα σκάνδαλα που γίνηκαν γι'αυτή.. μονάχα λίγο αν θέλουμε μπροστά να ξανοιχτούμε, θα ίδης ο' αυτός ή παρθενιά πώς έχει σκορπιστή!..

K. ΣΗΠΑΓΑ

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ. Και πάλιν ή «Νίκη του Λεωνίδα» της οποίας αΐτια ήτο ο πόλεμος στους προέκυψεν εκ της «Αρπαγής των Σαββίνων παρθένων».

Ο Λεωνίδας κατόπιν επολέμησε προς τους «Συζύγους της Λεοντίνης», αλλά την φοράν αυτήν ενικήθη, διότι ή Λεοντίνη, ως εκ των πολλών συζύγων που ήλλαξε δε ήτο πλέον Στενο... των Θερμοπυλών.

Τέλος ήκολούθησεν ο «Κύριος Προσωπάρχης», οστις ήτο άπαράιτητος διά την διοίκησιν του Ύπουργείου των Έσω τερικων... της Λεοντίνης.

Την Παρασκευήν επρόκειτο να δοθή ή «Κουφιοκέφαλη», αλλά ο ουρανός ήθρόνησε τας κυρίας και έβρεξε.

Τέλος πάντων ή Νέα Σκηνή εργαζεται καλλίτερα από όλα τα θεάτρα. Επίσης ήρχισεν αΐσιως εργαζεται και ο φίλος κ. Λεπενιώτης με την κυρίαν Άγγελικήν Ροδίου. Εδχομένην προκοπήν και ξυλιές από τον κ. Χρηστομάνον.

ΠΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ. Έδόθησαν κατά την Έβδομάδα αυτήν οι «Κουτοπόνηροι» οι οποιοι εξήλθον από την ιδίαν κιβωτόν με τον «Σημ-Χάμ και Ιάφεθ». Φαίνεται όμως ου εις την κιβωτόν των υιών του Νώε επεκατάτισε μεγάλη άνακατω-σούρα, διότι κατόπιν εδόθη ο «Γέρω Νικόλος» με «Δορυάν»..

λέοντος, και τέλος άπεδείχθη δι ή κιβωτός εκείνη επήρξεν άφορητή «Νά χάσ' ή μάνα το παιδί, και το σκυλλί άφέντη».

Ίσως ίσως γι'αυτο ένεφανίσθησαν χθές το βράδυ οι «Πειραιαί... των θεατών».

Το μόνον θέατρον τέλος πάντων που είνε γεμάτο κάθε βράδυ. Η αλήθεια όμως είνε ου ο μόνος Άτλας εκεί μέσα είνε ο κ. Παντόπουλος.

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ. Πρωτήν φοράν διά τους ήθοποιούς επαρνοιάσθη ή ευκαιρία να δμλήσουν περι «Αμπελιών Πεθεράς». Φαίνεται όμως ου ή κληρονομία της πεθεράς έγινε άφορητή να γεννηθή και πάλιν το «Ύπερφυσικό Παιδί».

Αλλά τα «Αμπελα της Πεθεράς» εδόθησαν ως προικα εις την «Μις Χόπς», ή οποία δεν είχε πεντάρα και είχε ως μόνον προσόν της την «Τιμήν του Σούδερμαν».

Εις την «Τιμήν» υπέροχος, όπως πάντοτε, ο κ. Βονασέρας. Άλλ' εκείνος οστις διεκρίθη, οστις έλαμψε ήτο ο κ. Μαρτίκος. Ο κ. Σαγιώρ είνε Χαϊνέκε, πολή μέτριος. Ένόμισε φαίνεται ου παίζει και πάλιν το... «Ύπερφυσικό».

Το θέατρον αυτό τέλος πάντων, με όλες τας διά τζαμπατζήδων και άλλων φαρμάκων ενέσεις, είνε αδύνατον να τραβήξη μπροστά. Πολλά αΐτια θυρulloύνται. Η σπουδαιότερα όμως είνε, λένουν, ο σκληροτράχηλος κ. Νίκας, οστις αυτήν την φοράν επήρε εις τον... τραχήλον του τους καυμένους τους ήθοποιούς, άφου προηγουμένως έξετραχήλισε όλα τα θεατρικά έργα.

Ο κ. Σαγιώρ, εσχάτως ήρχισε πολή να το παίρνη επάνω του. Δεν υπάρχει όμως κανείς, φόβος διότι όσον και αν το πάρη επάνω του πάντοτε θα είνε πολή κοντός...

ΑΘΗΝΑΙΟΝ. Δις και πάλιν εχορεύθη ο «Χορός του Ζαλόγγου», με άμμητον γκρέμισμα των κυριών ήθοποιών από τους βράχους, το όποιον επένυχε πληρέστατα. Άλλ' ή «Ζηλιάρα», ή οποία ήκολούθει δλας τας επιτυχίας έμβήκε εις το μέσον της έβδομάδος και διέκοψε τον χορόν, τον όποιον θα εοννέχιζεν ο Έμμανουήλιος του «Καπετάν Γιακουμή» την Παρασκευήν εν δέν έβρεξε.

Το φλερτ όμως έχει τελείως εγκατασταθί εις το «Αθήναιον». Γι' αυτό φαίνεται και οι ήθοποιοι ήρχισαν ν' άλληλοκλέβονται. Θυρulloείται π. χ. ου ο κομικός του θιάσου συ-

(Δοτυνομική *Αρχαιολογία)

— Μπα! πού ξεφανερώθηκες εσύ, ένας Σάτυρος ἀρχαίος, μέσα στὴν κάμαρά μου :

— Ἄ τώρα εἶνε τῆς μόδας ἡ ἀρχαιολογία, κυρία μου. Δὲν ἀκούσες νὰ λένε πὼς ἐκατέδηξαν ἡ Πανδώρα καὶ οἱ Διόσκουροι, καί...

(Τῆς ἐξοχῆς)

— Τί περίεργα, πού εἶνε αὐτὰ τὰ πηγὰδια καθόλου δὲν μοιάζει ἡ ἐργασία των. Ἄλλα δουλεύουν μὲ τὸ σχοινὶ καὶ ἄλλα μὲ τὸ.... παλοῦκι....

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ:

ΠΕΤΕΙΝΟΣ=Της 'Εβδομάδος.
ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΨΑΛΤΗΣ=Διηγούμενα.
ΑΝΦΑΝ ΓΚΑΤΕ=Επιγράμματα.
ΝΙΚΜΑΝ=Κωμωδία.
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ=Φλέρετ=Θεατρικό.
ΚΟΥΝΟΥΠΙ=Φλέρετ=Θεατρικό.
ΚΛΟΟΥΝ=Θεατρικά 'Επιγράμματα.
ΖΑΝ-ΚΙ-ΡΙ=Ποήματα.
ΠΕΤΕΙΝΟΣ=Εικόνων Λεζάντ.
ΣΑΡΑΝΤΑΠΗΧΟΣ=Σκίτσα.
ΚΑΡΑΝΤΑΣ=Εικόνες.
Δι:ΖΟΛΑ-ΔΕ-ΜΟΝΤΑΛ=Αλληλογραφία

ΦΛΕΡΤ

ΣΑΤΤΡΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

*Εκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις κατὰ Κυριακὴν.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

6 - ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ - 6

ΡΕΠΟΡΤΕΡ: Ο ΣΚΥΛΛΟΣ ΓΚΡΑΦ-ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ - ΚΟΡΤΑΚΙΑΣ - ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησίᾳ Δραχ. 6. - Ἐξάμηνος Δραχ. 3,50. - Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ Φρ. χρ. 7.

νέλαβε κάποιον συνάδελφόν να τοῦ κλέβη τὰ παπούτσια ἀπὸ τὸ καμαρίνι του, καὶ ὁ κ. Ρουσσὸς συνέλαβε τὸν κ. Μακρὴν νὰ τοῦ κλέβη τὴν κόρην του. Εὐχόμεθα καλὰ στέφανα, ἀγάπη καὶ ὁμόνοια. Πρὸ παντὸς εἰς τὸν κ. Μακρὴν νὰ μὴν ἀκούσῃ ποτε τὸ . . . μακρὸν καὶ τὸ κοντὸ του.

ΑΛΑΜΠΡΑ. Ἐδύθησαν «Οἱ δύο κατὰδικοί», οἱ ὁποῖοι αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἦσαν εἰς τὴν σκηνὴν, ἀλλὰ . . . εἰς τὴν πλατεῖαν. Φαίνεται ὅμως, διὸ καὶ ἀπ' ἐδῶ δὲν ἔλευρεν ἡ «Ζηλιάρα» κατὰ τὴν ὁποῖαν ὅμως ἡ κυρία Δοράνδου, ἔκαμε πολλὰς ἄλλας ζηλιάρους διὰ τὴν ὑπόκρισίν της ἄλλ' ἀποτέλεσμα τῆς ζήτησος ἐδλόγως ἀναμενόμενον, ἐπῆλθε τέλος πάντων χθὲς τὸ βράδυ ἡ «Αἴγυς Δ α ὄ ρ α».

Τὸ ἔργον—νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν—ἀληθῶς ἐπέτυχε. Ἰσως εἶνε ἡ μόνη ἐπιτυχία τοῦ θιάσου κατὰ τὴν ἐφρευτικὴν περιόδον. Ὁ συγγραφεὺς—ὁ ἐθνικὸς μας ποιητὴς κ. Σπυριδίου—φρενητωδῶς ἐπεφυμήθη, ἐνῶ τὸ θέατρον ἦτο κατὰμειστον.

ΦΑΛΗΡΟΝ. Τετάρτικς ἡ «Μανὸν Λεσκῶ», ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐδοθῆ ὁ «Μπαρμπέρης τῆς Σεβίλλης» αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, εὔρε τὴν εὐκαιρίαν καλεῖσθαι ἡσίοκομος ἡ «Τραβιάτα» ἡ ὁποία ὡς ἐκ τῆς τελείας ἐκτελεσῶς της ἦτο ἀντίχρημα μαλλιο Τραβιάτα!

Ὅπως περιττὸν κρίνομεν νὰ γνωστοποιήσωμεν διὸ οἱ ἀρτίσται τοῦ μελ-δράματος μασοῶνε κάθε 48 ὥρας. Φαίνεται ἀπὸ τὰς πολλὰς ἐργασίας τοῦ θιάσου. Ὁ γλυκίτατος Καρραμῆς πάντα κόπον ἀταβάλλει νὰ προσελκύσῃ θεατὰς ἀλλὰ τοῦ κάκου λέγεται μὴν εἰς τὴν πόρταν καὶ κήρυκα.

— «Μία—δύο—ἀλλὰ . . . ἔχει ἄλλος σὺδ Μελόδραμα; 45 λεπτὰ ἢ εἰσοδος καὶ μετὰ καφεδάκι. Ἐχομε καὶ τὸν «Μπορπέρη τῆς Σεβίλλης» γιὰ τὸ ξούρισμα. . . Ὅλα τὰχον κ' ὄλα τὰ βροχὰν αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι, ἢ κορίτσιες μόνον καὶ ἡ πρίμα τοῦ θιάσου δὲν κατώρθωσαν νὰ βροῦν τὸν . . . συνθέτην τῆς Μπρέμ, ἀν καὶ ψάχουν τόσες ἡμέρες τώρα μετὰ τὸ κερί . . .

ΑΡΝΙΩΤΟΥ. Ἐδῶ ἀλλάζουν τὸ πρᾶγμα. Τὸ εἰσιτήριο ἀκριβὸν, ἐπομένως κόσμος πολλὸς δὲν συρρεῖ εἰς τὸ θέατρον. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπήγαγε ὁλόγως κόσμος, ἐξέκομεν ὅμως ἐσχάτως. Τοῦτο ἀποδίδεται πολλὸ εἰς τὸν αὐστριακὸν μινεραρίερον τοῦ θεάτρον, ὅστις ἔχει φέρει πάνοπλον τὸν κοιλιακὸν τύφον ἐκεῖ μέσα. Μπύρα ξυνη καὶ βιδάνιο, καφὲς ἀπὸ ρεβίθι καὶ σαλάμι τσαγκό. Μία καλὴ ἀστυρικὴ ἐπιθεώρησις—ὁ Πανδώρα!—δὲν θάῃτο ἄσχημη.

Μὰ ὁ κ. Ἀρνιώτης τί κάμνει; δὲν τὰ βλέπει αὐτὰ; Τὸ θέατρον ὄραϊον καὶ ἐκπαγλον ὅπως πάντοτε, μετὰ

λαρίνες καὶ με . . . Σπανδωνῆν. Ὁ Μερσίστο, ὁ ἐπικίνδυνος ποδηλάτης, ἔκαμε χθὲς τὴν ἐναρξίν του μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν καταχειροκροτηθεὶς.

Τέλος πάντων ἤρχισαν καὶ οἱ ἔρωτες μετὰ τῆς μπαλαρίνας. Ὁ κ. Πφ. καὶ ὁ φίλος του, λαμπρὰ παιδιὰ, ἤρξαντο . . . ἐργασίῳν. Οὐχ ἦτιον ἡμεῖς κατὰ ἀνωτέραν διαταγὴν, κατηγορηματικῶς διαφεύδομεν τὴν τόσον παραδόξως διαδοθεῖσαν φήμην, διὸ ὁ Πετεινὸς τοῦ «Φλέρετ» ἐγνώρισε τὴν prima ballerina τοῦ μπαλλέτου. Ψευδοῖσταιον. Ὁ Πετεινὸς μας εἶνε ἡσυχὸ παιδί, καὶ δὲν κάνει τέτοια πρᾶγματα.

ΛΑΓΚΑ ΘΕΑΤΡΑ. Ὁ κοσμάκης τρέχει κάθε βράδυ. Εἰς τὸ ΘΗΣΕΙΟΝ παντομίμες μετὰ γαυροῦν καὶ μονομαχίας.

Εἰς τὸν ΑΠΟΛΛΩΝΑ τὰ ἴδια. Ἐρωτες ἐπὶ σκηνῆς μονομαχίας, καὶ πόλεμοι.

Ἀλλὰ καὶ οἱ παραγκιόζηδες δὲν πᾶνε πίσω.

Εἰς τὴν ΔΕΞΑΜΕΝΗΝ ἕνας παραγκιόζης, καὶ εἰς τὰ ΙΔΙΣΣΙΑ ἄλλοι δύο. Ὁ ἕνας, ὁ Παραγκιόζης τοῦ Ρούλια, ἐννοεῖ κάθε βράδυ νὰ τρομάξῃ τὸ Ζάππειον μετὰ τῆς κουμπούρις, ἐνῶ οἱ περὶ αὐτὸν μὸρτηδες ἀσχολοῦνται εἰς τὸ νὰ σπάζουν τὰ δένδρα τοῦ Ζιππειοῦ.

Ὁ ἄλλος μετὰ τὸν κινηματογράφον τοῦ κ. Ψυχούλη μαζεύει κάθε βράδυ ὅλες τῆς εἴμορφες γειτονίσσας καὶ—περιεργοί!—ἀρκετὸν κολὸν κόσμον. Ὁ θεατρὸν κ. Φλουτσάκος κατασκλοβῶνει τὸν κόσμον.

Καὶ εἶται ἡ θεατρικὴ κίνησις δίνει καὶ πέρνει. Δίνει ζηλιαδὴν παρασιτάσις καὶ πέρνει, . . . παρντόν, δὲν πέρνει τίποτε. Ἀδεκαρία λυσσαλέα.

ΤΟ ΚΟΥΝΟΥΠΙ

ΣΤΗΝ ΠΑΥΛΙΝΑ

Ὅταν σὲ βλέπω στὴν σκηνὴν

ἢ θέα σου μέ... συγκινεῖ ἀγαπητὴ κυρία.

Ἀλλὰ μελέτα στὰ γερά καὶ θε νὰ φθάσῃς μὴ φορὰ νὰ ἔχῃς τὰ πρωτεῖα.

ΣΤΟΝ ΛΕΟΝΤΑ

Τὸν Λεωνίδα ἐπαιζαν, πολλοὶ, πολλοὶ καὶ ἄλλοι ἀλλὰ τὸν ῥόλον μόνον σὺ τὸν ἐννοῶσις καλὰ ὅμως θὰ εἶσαι τέλειος καὶ εἰς τὸν Πρωτζιβάλην καὶ σὲ συγχάριον, φίλιτα, μετὰ δὴ τὴν καρδιά.

ΣΤΟΝ ΤΑΜΙΑΝ ΤΟΥ ΑΡΝΙΩΤΗ

Δὲν εἶνε πῶς στὴν τέχνη σου δὲν ἔχεις ἄλλο ταῖρι ἀλλ' ἔχεις ἀγαθὴν καρδιά, κ' αὐτὴ ἡ λεβεντιά σου βάζει καθ' ὁμορφὴν κυρὰ πῶς νὰ τὰ καταφέρῃ νὰ πάρῃ εἰσιτήριον κ' αὐτὴ γιὰ τὴν καρδιά σου.

Ο CLOWN

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸ «ΦΛΕΡΤ» δις τῆς ἐβδομάδος

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ:

ΥΑΚΙΝΘΟΣ

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ

ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

Κ. ΣΙΠΛ-Γ-Λ

ΣΤΡΑΒΟΥΣΙΛΟ

ΜΟΣΧΟΜΑΓΚΑΣ

ΓΕΙΑ-ΧΑΡΚΣ

ΣΗΖΑΡ

Α-ΤΕΛΗΣ

ΕΠΙΛΟΧΙΑΣ

Αλληλογραφία Τοῦ «ΦΛΕΡΤ»

— ΑΘΗΝΑΙ

— Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν σας γλυκίτατε Dronasselle Curiosa. Τὸ ποιηματάκι πολὺ εὐμορφον, καὶ τὰ διὰ τὸ «Πεταχτό» ὄλα θὰ δημοσιευθοῦν.

— Ἐχει καλῶς Ἀπαλλῆ, φίλιτα. Ὅλα εἰς τὸ προσεχές. Διὰ τὸν ἀξίολογον κ. Μαγκανάραν, τὸν ἐκδότην αὐτοῦ τοῦ νῦν βρωμεροῦ, πρῶτην δὲ καὶ κινήτου πορνείου, τοῦ «Κόρτε», δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γράψωμεν πλέον. Γινόμεθα τότε καὶ ἡμεῖς καταγέλαστοι. Ἡμεῖς πέντε λόγοι ποῦ ἐγράψαμε, ἀλλὰ τσοχτερά. Ἡ κοινωνία τὸν ἠνόησε καλὰ.

— Εὐχαρίστως Τακτικὴ μου Ἀναγνώστα. Εἰς τὸ προσεχές. — Μάλιστα Ἀθηναῖε Ἀπεφασίσθη ὀριστικῶς τὸ «Φλέρετ» νὰ ἐκδίδεται δις τῆς ἐβδομάδος. Τί νὰ γείνη ἀφοῦ ὄλοι τὸ ζητοῦν... Μὰς ἔχουν ἀφανίσει μετὰ τὰς ἐπιστολάς. Ὅλοι ἀπὸ παντοῦ φωνάζουν καὶ ζητοῦν τὸ «Φλέρετ» δις τῆς ἐβδομάδος. Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος λοιπὸν δύο φορές.

— Συλλογίσου τότε—μετ' ὀλίγας ἡμέρας δηλοῦσθι—τὴν θαυμάσιον πρᾶγμα θὰ εἶνε ἡ δις τῆς ἐβδομάδος ἐκδοσις τοῦ «Φλέρετ», ὅπερ κατὰ τὴν ὁμολογίαν ὄλων εἶνε κατὰ τὴν πολλὴν ὄραϊον ὑπὸ ἔσποιν καλλιτεχνίας τῶν εἰκόνων του, καὶ ἐπικαιρότητος εἰς τὴν ἕλλην του. Δις τῆς ἑβδομάδος! Ὅλα εἶνε κατὰ ὄραϊον, ὑπερόχως τερπνόν, ἐξαισίον. Δις τῆς ἑβδομάδος! Ὅλο δροσιά, καὶ χάρι καὶ ἐξυπνάδα καὶ ὁμορφία. Τὸ «Κόρτε» ἐκπνεῖ κατ' αὐτὰς διὰ λόγους ἀδεκαρίας. Πάει κ' αὐτό. Μὰ ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῆ κανεὶς ὅτι μπορούσε ποτὲ αὐτὸς ὁ Μαγκανάρης ἢ κανεὶς ἄλλος νὰ συναγωνισθῆ τὸ «Φλέρετ»; Τέτοιες δουλιές, ἀγαπητέ μου, θέλουν κ ε φ α λ ι α καὶ κ ε φ α λ α ι α . . . Δέχουν ὅτι ὁ Πετεινὸς μας ἔχει λιγὰκι κ' ἀπὸ τὰ δύο . . . Ἐτσι τοῦλάχιστον μέχρι τὸ ἐδεῖξθῃ. Τὸ «Φλέρετ» ἔχει τώρα συντάκτας τῆς μεγαλείτερας πέννης τῶν Ἀθηναίων Ὅλοι γνωρίζουν ποῖα μεγάλη δόξα εἶνε ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ γλυκὺς Διηγηματογράφος μας. Καὶ τί διηγῆματα! Ὅχι βγαλμένα ἀπὸ τὸ ντουλάπι . . . Ἀλλ' ἐργασία ἐπίκαιρος. Παρακολουθεῖς καλὰ τὰς ὑποθέσεις τῶν διηγημάτων τοῦ «Φλέρετ»; Ἐ; Ὅλοι ὁμολογοῦν ὅτι κατὰ πολλὸ ὑπερβαίνει τὰ Παρισινὰ φύλλα.

— Ὅλοι ἠξεύρουσιν ὅτι τὸ ἔκδοσθαι εἶνε ἡ πρώτη θεατρικὴ πέννα τῆς Ἑλλάδος. Ἐστεμμένοι λόγοι καὶ οἱ δύο. Ἀμ, τὸ Infant Gate ποῦ τόσους ἔχει μαγύσει μετὰ τὰ ποιήματά του; Ἀμ, ἐκείνη ἡ σελίς «τῆς ἑβδομάδος» ποῦ γράφει ὁ Πετεινὸς μας, δὲν εἶνε κατὰ ὑπερόχως χιουμοριστικόν, ἐξέχω: εὐμορφον μετὰ τὰ ραγδαία καλαμπούρια της καὶ τὴν ἀκραν ἐπικαιρότητα της; Ἀμ, ὁ κωμωδικογράφος μας ὁ Νίκμαν; Ἀμ οἱ συνεργάται μας οἱ διαλεχτοί, ἕνας κ' ἕνας; Ἀμ, αἱ εἰκόνες τοῦ «Φλέρετ» μετὰ τὰ 4 χρώματα; Τί νὰ πῆ κανεὶς γιὰ τοὺς ζωγράφους μας;

Αὐτὸ θὰ πῆ φύλλον σατυρικὸν Φύλλον δυνατό, μεγάλο, βαρβᾶτο, στερεὸ . . . Φύλλον τὸ ὁποῖον δὲν στηρίζῃ τὴν ἐπιτυχίαν του εἰς ἀτίμους ἀποκαλύψεις σκανδάλων καὶ εἰς ἀκολάστους φράσεις καὶ πορνικὰς στάσεις εἰκόνων, ὅπως τὸ «Κόρτε». Φύλλον σόκιν μὲν, ἀλλὰ σόκιν ἐξιδανικευμένον, μεταξωτό, ἀπαλό, γλυκὺ, δροσερό. Μὲ ἐξυπνάδα, μετὰ εὐμορφίαν.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κοστίζει πάρα πολλὰ. Ὅτι οὐδὲν κέρδος παρέχει εἰς τὸν διευθυντὴν του . . . Ἀλλὰ κ' αὐτὸ θὰ διορθωθῆ. Παρντόν γιὰ τὴν λήμα μου φίλιτα Ἀθηναῖε, ἀλλὰ ἔσπερε νὰ σοῦ τὰ πῶ αὐτὰ . . . Βλέπεις χρειάζεται καμμιὰ φορὰ νὰ μιλή κανεὶς καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸν του.

— Εὐχαρίστως Ζηλιάρα. Εἰς τὸ προσεχές. — Ἐπίσης κ. Ν. Β. Πολὺ εὐχαρίστως. — Βρὲ ἀδελφε Σίτσα ἴρικ τί ἐγένετες; Ἐκεῖνα εἰς τὸ προσεχές.

— ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

— Εὐχαρίστως, πολὺ εὐχαρίστως Περιπλανώμενε. Ὅλα εἰς τὸ προσεχές θὰ δημοσιευθοῦν. Τί ἄλλα νεώτερα λοιπὸν; — Πολὺ εὐχαρίστως Ἐωσφόρε. Γιατί ὄχι; Εἰς τὰς 11 π. μ. εἰς τοῦ Ζαχαράτου εἰς τὸ Σύνταγμα. Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸ ἄλλο νὰ μένετε ἡσυχος. Διὰ τὴν ὄραϊοτάτην ὅμως ἐκείνην κάρτ-ποστάλ, ὁ Πετεινὸς μου, σὰς παρακαλεῖ νὰ δεχθῆτε τὰς θερμάς του εὐχαριστίας.

— Πῶς τὰ περάσατε εἰς τὸ ταξεῖδι Μυλόρδε; Βεβαίως καλὰ. Ἐκεῖνα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.

— Εὐχαρίστως Γεώργιε Δ. ἀλλ' εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον.

— Νοστιμούτσικο τὸ Διηγηματάκι σου Γαβριᾶ καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Ἐὰν θέλῃς ἄλλαξες ψευδώνυμον, φίλιτα. Πότε θὰ σὲ γνωρίσω;

— Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου ἀγαπημένε μου Μοσχομάγκα. Πολὺ καλὸ τὸ ρεπορτάζ, ἀλλὰ γίνεται καλλίτερον «Πεταχτό». Δι' αὐτὸ θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὴν γλώσσαν τοῦ «Πεταχτοῦ» τὴν προσεχῆ Κυριακὴν. Τὸ «Φλέρετ» ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος θὰ ἐκδίδεται δύο φορές τὴν ἐβδομάδα. Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου.

— Ἡρῆσες νὰ μοῦ γράψῃς κ. Κατὰ φαντασίαν κ. καὶ πολὺ

ἠησύχουν. Ἐκείνην θὰ τὴν διορθώσω καλὰ. Ἐλα νὰ σὲ ἰδῶ, σὲ παρακαλῶ.

— Εὐχαρίστως Πωλοθήρα. Εἰς τὸ προσεχές

— ΕΠΑΡΧΙΑΙ

— Σὰς ἀπήνησα εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ προγεθαινοῦ φύλλου ἀγαπητότατε Ἀχ-Βαχ (Ναύπλιον). Εἶμαι στὰς διαταγὰς σας.

— Εἰς τὸ προσεχές φίλη Νυκτοβάτης (Πύργον). Πολὺ εὐχαρίστως.

— Μάλιστα Μυθία (Φιλιατρά). Ὅλα δημοσιευθοῦν εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον.

— Ἐπίσης καὶ τὰ ἰδικὰ σας Πανδώρα (Φιλιατρά). Δὲν ἔχω ἀντίρρησην.

— Μόνον δύο λέξεις κακὴ Folies Bergeres; (Ἀργοςτόλιον). Ἡξεύρεις πῶσον μετὰ λυπεῖς μετὰ αὐτὴν τὴν δυστροπίαν σου. Ἐγὼ ἀναμένω μακρὰν ἐπιστολὴν σου. Πῶς ὅμως αὐτοῦ; Πῶς αὐτὸ τὸ ταξεῖδι;

— Εὐχαρίστως Φρίσσα (Στυλῖδα), ἀλλ' εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον.

— Εὐχαρίστως Κεκή Λεζα (Θήβα). Εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον ὅμως.

— Εἰς τὸ προσεχές φιλιτῆ Κεκή Μυτούλα (Λαμῖαν). Διατὶ βιάζεσθε τόσον; Αὐτὴ εἶνε ἡ τακτικὴ σειρά.

— Εἶστε πολὺ εὐγενὴς Φερτομανῆς (Κύμην). Δὲν λανθάνεσθε διόλου. Ἐνθυμεῖσθε πολὺ καλὰ ὅτι καὶ τότε, ὁ πρὸς ὃν γράφετε ἦδη, πολὺ διέφερε τῶν συνήθων, ὅς τακτικὰ ἐβλέπατε εἰς τὰς διαφόρους ὑπερσείας. Ἐν τούτοις βεβαίως ἔχετε, ἀξίωσιτις κύριε, ὅτι τὸ «Φλέρετ» εἶνε εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Εὐχαρίστως Ἀνώνυμε (Ἀρίσσαν). Εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον θὰ τὰ ἴδητε ὄλα.

— Νὰ γράψῃς εἰς κλειστὸν φάκελλον Ἐπιθεωρητὰ τῆς Ἡδύλεως (Λαμῖαν). Ἐκεῖνα θὰ δημοσιευθοῦν.

— Εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον θὰ τὰ ἴδητε ὄλα Βικτωρ Φύγκω (Λαμῖαν). Εὐχαρίστως.

— Εὐχαριστῶ πολὺ ἀγαπητὴ Διάβολο (Ἀγρίνιον). Νὰ μοῦ γράψῃς ὅτι θέλετε. Πολὺ εὐχαρίστως.

— Καὶ τὰς δύο σου ἐπιστολάς ἔλαβον φίλιτα Δον—Μουρὴν (Καρδίτσαν). Πολὺ εὐχαρίστως δι' ἐκεῖνα. Εἰπέτε εἰς τὸν κ. Πράκτορα νὰ ζητήσῃ περισσώτερα φύλλα.

— Ἐλαβα τὴν ἐπιστολὴν σου καὶ τὰς ὄραϊας κάρτ-ποστάλ γλυκεῖα μου Jelle Fille (Πάτρας). Πόσον εἶσθε εὐγενὴς καὶ πόσον ἔχετε κατασκαλωσῆ τὸν Πετεινὸν μου μετὰ τὴν τόσην σας εὐγένειαν καὶ καλωσύνην. Ἡ κάρτ-ποστάλ ἐκείνη ἐπὶ τῆς ὁποίας τοῦ γράφετε «χωρὶς παρεγγήγησιν» εἶνε τελεία ἀποτύπωσις τῆς εἰκόνος τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Κόρτε».

— ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

— Ἡ χαρὰ μου εἶνε ἀνεκλάητος γλυκίτατέ μου εἰς Καρὰ (Κων)πολιν. Λοιπὸν ἔσσι; Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω γλυκὰ γλυκὰ καὶ περιμένε ἐπιστολὴν μου.

— Ὅλα θὰ δημοσιευθοῦ Ἐβρων ἀγαπημένε μου (Κων)πολιν). Τὸ «Φλέρετ» πολὺ σὲ εὐγνωμονεῖ διὰ τὰς τόσας ὑπερ αὐτοῦ ἐνεργείας σου. Γράψε μοι ὅτι θέλεις καὶ εἶμαι στὰς διαταγὰς σου.

— Ὁρεβουάρ λοιπὸν τὴν προσεχῆ Κυριακὴν.

ΖΟΛΑ-ΔΕ-ΜΟΝΤΑΛ.

ΦΑΛΗΡΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ὦ, Φάληρό μου δροσερὸ μετὰ πάρκα μετὰ πλατεῖα μετὰ τὴν ἐξέδρα τὴν καλὴν, καὶ μετὰ τὰ θεατρά σου εἶσαι σωστὸς παράδεισος εἶσαι σωστὴ μαγεῖα πόσες φορές ἐρέμβασα σιμὰ στὰ κύματά σου! . . .

Καὶ βλέπω τὴν πλατεῖαν σου κόσμον καλὸ γεμάτην, κόσμον ποῦ κάθε πίκρα του μετὰ σένα θὰ ξεχάσῃ κάθε κυρία εὐμορφῆ, κομψὴ γλυκεῖα ἀφράτη σὲ σένα μετὰ τὸ τρανσπορὰν τὸν κόσμον θὰ χαλάσῃ.

Τὰ μικροσκανδαλάκια σου τὸν κόσμον ζωηρεύουν καὶ κάθε ἕν σου κᾶθ.σ.μα ἂν ἤθελε μιλήσῃ πὸς ἄπλινθια θὰ ἐβγαῖαν γιὰ κείνη: ποῦ γυρεῦσιν τριγύρω σ' ἀκρογιάλια σου ἐρωτικὸ μεθύσι.

Ἀχ, νὰ μο' ζήσῃς Φάληρο, ἀγαπητό, αἰώνια ὄλα γεροῦν μετὰ τὴν σειράν, ἐοῦ νὰ ζήσῃς μόνον νὰ γίνεσ' ὁμορφότερο ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια γιὰτὶ σὲ σένα σβύνομε κάθε πικρὸ μας πόνον. . .

ENFANT GATÉ

ΕΚΕΙΝΟΣ. Έτσι όπως κάθαστε αυτός, κυρία μου, μου
 έρχεται να κουνηθώ και να πέσω επάνω στην ποδιά σας.
ΕΚΕΙΝΗ. Μπάρ! μήπως είσθε και σεις αστυίατρος του
 έπικου;

(Η Κυρία Ρ.)

— Περίεργον! Τί πράγμα είνε κι' αυτή ή συντροφιά!
 να κοιμάσαι ξεκούραστη και να ξυπνάς κουρασμένη!

— Ά! μά σας θεοατώ ότι καλλίτερον ναυτικόν από σας
 δεν εγγνώρισα έως τώρα. Καλέ σας παίζετε στα χέρια σας
 και τα δύο ήμισφαίρια!...

Πρώτες ματιές,
 έλο φωτιές,
 και σατιές.

Γάμος και στεφανώματα,
 βλεμμάτων, χαμηλώματα
 σβυσίματα, λιγώματα...

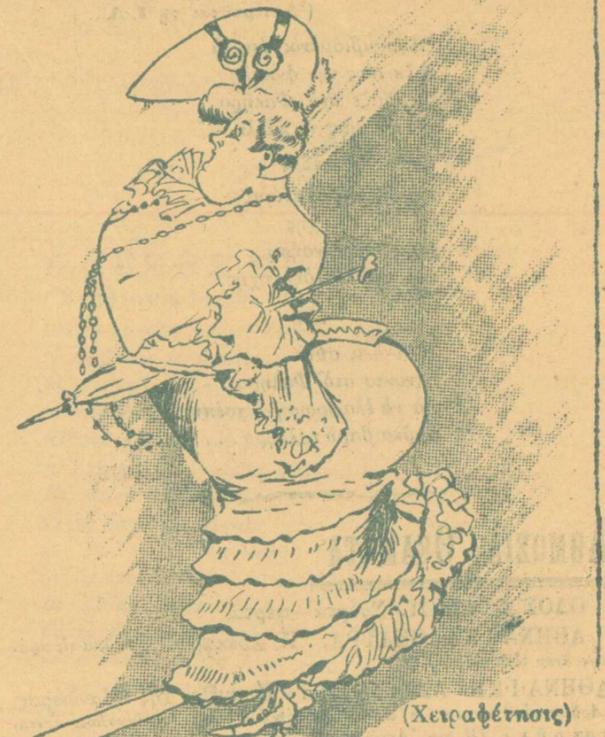
Μεταβάλλεται τὸ κέφι
 κάθε μία πλάτη στρέφει:
 πρώτο δάκρυ, πρώτα νέφη...

Κι' απ' τὸ κάτω με τὸ κάτω
 τρώει μιὰ γροθιά γεμάτη,
 και τὸν βλέπει... μ' ἓνα μάτι...

Και με φουσκωμένη μύτη
 ξεκινᾷ από τὸ σπῆτι
 ἴσα... στοῦ Μητροπολίτη.

(Χειραφέτησις)

— Τέλος πάντων δεν ήμπορώ να έννοήσω τί έχουν
 περισσότερον οί άνδρες, που νομίζουν ότι είνε ἱκανοί δι'
 ελας τάς ἐργασίας. Προχθές μου έλεγε ὁ Ζούζος ότι δεν
 υπάρχει από μένα καταλληλότερον πρόσωπον διά τὸ πρω-
 τὸ κωλον ἐνός ὑπουργείου!...

(Διά πολὺ μικρὰ παιδία)

Ο ΓΩΓΟΣ, Νίκο! τί έγεινε ή Λιλίτσα που έπαίξαμε τής
 κουμπάρες και σας εστεφάνωσε ὁ Τοτός;
 Ο ΝΙΚΟΣ. Άστα, καυμένη, μην τὰ ρωτᾷς μ' ἄφῃς, και
 τώρα παίζεις μόνον με τὸν κουμπάρο.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

(Υπόδειγμα διὰ τοὺς κ. κ. Ἀστυιάτρους)

1) — «Ἐν Ἀθήναις σήμεροντὴν 18 Ἰουλίου 1904, ὁ ὑποφαινόμενος ἰατρός Ἀργύριος Ἀνοιχτομάτης, ἐξετάσας κατ' ἰδίαν τῆς ἀναφερομένην κόρην Πανδώραν, δὲν κατώρθωσα νὰ λύσω τὸ αἶνιγμα τῆς καταστάσεως τῆς...

2) ...«Μεταβάς λοιπὸν εἰς τὸν κ. Καθηγητὴν, τὸν ἐπληροφόρησα περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς παρατηρήσεώς μου. Ὁ κ. Καθηγητὴς ἐξεπλάγη δικαίως, ἀλλὰ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ ὅπως διαθέσω τὸ τελευταῖον μέσον τῆς ἐξετάσεως...

3) ...«Μεταβάς λοιπὸν εἰς τὴν Διευθύντριαν γνωστοῦ Παρθενο-απα-γωγείου, τὴν παρεκάλεσα νὰ θέσῃ ὑπὸ ἐλεγχὸν τὴν Πανδώραν. Ἡ κυρία ἐδέχθη εὐχαρίστως, μοῦ ἐούστησεν δὲ ἀμέσως ἓνα πελάτην εὐρισκόμενον τυχαίως ἐκεῖ...

4) ...«Πράγματι παρεκάλεσα τὸν κύριον νὰ εὐκολύνῃ τὴν ἐπιστήμην εἰς τὴν ἔρευνάν τῆς, οὗτος δὲ μετὰ πολλὰς ἀντιστάσεις ἐδέχθη..

5) ...«Ἐγὼ ἀνέμεινα εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα ὁ πορτιέρης τοῦ εὐγενοῦς οἴκου μοῦ ἐξέφρασεν ἀπειρὸν εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν του βεβαιῶν, με ὅτι δὲν κοπιᾶζει καθόλου, διότι ἔλαι αἱ θύραι εἶνε πάντοτε ἀνοικταί...

6) ...«Τέλος μετὰ μίαν ὥραν ὠδηγήθην εἰς τὸν θάλαμον τῆς ἐξετάσεως, ἀλλ' ὁ ἐλεγκτὴς εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἑπομένως δὲν ἠμπόρεσα νὰ συνεννοηθῶ μαζὺ του...

7) ...«Ἀπεφάσισα λοιπὸν ἐξ ἀνάγκης νὰ βεβαιωθῶ αὐτοπροσώπως, χάριν τῆς ἐπιστήμης, καὶ ἐβεβαιώθην. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ πυξὶς τῆς Πανδώρας αὐτῆς εἶχε ναρκοτικόν, διότι καὶ ἐγὼ ἀπεκοιμήθην, ἐκείνη δὲ εὐρούσα εὐκαιρίαν τὴν νύκτα ἐγένετο ἀφαντος...

8) ...«Ἀπῆλθον λοιπὸν καὶ ἐγὼ χωρὶς νὰ με ἰδῆ κανεὶς, ἐκτὸς μόνον ἑνὸς ἀστυφύλακος καὶ ἑνὸς λωποδύτου, οἱ ὅποιοι θὰ με εἶδαν εἰς τὸν ὕπνον των. Διὰ ταῦτα ὑποβάλλω τὴν παρούσαν καὶ πιστοποιῶ ὅτι ἡ Πανδώρα, εὐρέθη καθ' ἑλθὴν τὴν νύκτα (...μία λέξις δυσανάγνωστος) ἀλλὰ τὴν πρωΐαν.... δὲν εὐρέθη.

Εὐπειθέστατος

Ἀργύριος Ἀνοιχτομάτης

(Ἴατρος καὶ ὁμηγητής)